

Szomorújelentés

2002. január 3-án, 87 éves korában távozott el közülünk **dr. Dobó Antalné** (sz. **Szentpétery Margit**, anyja Csíkmindszenti Nagy Margit).

Erzsébetvároson született, majd Kolozsvárra költözött, és ott élt 1961-ig, amikor családjával „hazatelepült” Magyarországra. Tehette, mert családja minden tagja, férje, dr. Dobó (Dzsokebin) Antal és fiai is Magyarországon (Erdélyben, Stájerlak-Aninán, illetve Kolozsvárott) születtek. Igen nagy áldozatokkal szervezte meg és vállalta az átköltözést, a megtelepedést Budapesten. Mindössze 4 böröndöt engedtek áthozni a családnak, és a román állampolgárságról való lemondás feltételeként szabták meg a család vagyónával éppen megegyező összeg befizetését a - számára mindenkor megszállónak tekintett - román hatóságok.

Budapesten éjt nappallá téve dolgozott családjáért, fiai taníttatásáért, újra otthont teremtve családja számára. Erős, kitartó és hűséges volt mindenhez, ami számára szent volt. Hitéhez, örmény és (anyai ágon) székely nemesi származásához, de mindenek előtt családjához és magyarságához. Erősen hitt Erdély visszatérésében, a megszállás megszűnésében.

Nem ismert lehetlent, hitt abban, hogy amihez hozzáfog, annak megvalósításában elnyeri a Jóisten segítségét. Egész élete története igazolja hitének igazát. Utolsó éveinek nagy fájdalma és próbatétele férjének elvesztése, majd 20 évi nélkülözése volt. Gyermekei és unokái körében élt élete utolsó éveiben. Rövid betegségben Budapesten hunyt el. A család és a barátok 2002. január 17-én búcsúztak el tőle a református egyház szertartása szerint.

Emlékét megőrizzük!

* * *

Híradó

Siófokról jelenti **id. Aján Gergely**, a Siófoki Örmény Kisebbségi Önkormányzat elnöke: Előterjesztett javaslatom alapján Gyergyószentmiklóson és Csíkszeredán megalakították a Kiss Ernő és Lázár Vilmos cserkészcsapatokat. Így a szamosújvári Czetz János cserkészcsapattal együtt mindhárom 1848-as magyarörmény hősünk nevét cserkészcsapat is megörökíti. Nyáron mindhárom cserkészcsapat egy-egy őrseit Siófokon cserkész táborozáson kívánjuk vendégül látni.

Beszámoló: január 25-én az **Erdélyi Magyarság** folyóirat bemutatkozása kapcsán előadást tartott **dr. Issekutz Sarolta** a Magyarok Házában a hazai örmény szertartású római katolikus közösség hitélete és vagyona, Bp. XI. ker. Orlay u. 6. szám alatti plébániája, temploma, múzeuma elleni támadásról, az ortodox örmények templomfoglalásáról. Az előadás az Erdélyi Magyarság c. folyóirat 48. számában megjelent cikk, a „Magyarörmények - örménymagyarok. Gondolatok magunkról” kiegészítéseként hangzott el, az időközben történt eseményekről. Az elnök asszony tájékoztatójában kitért arra, hogy az ortodox örmény papot a Mechitarista Rend és a Katolikus Egyház közreműködésével sikerült az Orlay utcából eltávolítani, bár az ortodox örmények Magyarországi Örmény Egyház nevű szervezete még mindig ott van bejelentve; valamint arra, hogy a Magyar Katolikus Egyház most szembesült igazán az ortodox örmények templomfoglalásával Magyarországon, amely ellen haladéktalanul fel kellett és fel kell lépni.

A gyergyószentmiklósi örmény közösség nevében ezúttal szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik önzetlen segítségükkel hozzájárultak egyházi épületeink javításához, de több esetben, mondhatnám megmentéséhez. 2001-ben műemlék-templomunk, papilakunk, temetőnk épületein ezen adományokból végeztünk olyan munkálatokat, amelyek már föltétlenül szükségessé váltak.

A több, magát megnevezni nem kívánó adományozó mellett föltétlenül szeretném megemlíteni a budapesti Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesületet, amelytől több esetben kaptunk anyagi segítséget az elmúlt években, legutóbb 200.000 Ft-ot 2001 novemberében, melyet a templomon végzendő legszükségesebb javításokra fordítunk.

Külön köszönetet szeretnék mondani a gyergyószentmiklósi származású *Jakabffy Ernő* úrnak, aki hazalátogatása alkalmával 260.000 Ft-ot adományozott egyházközségünknek. Ezen nemes adománya lehetővé tette, hogy a közel 40 éve a városra szomorúan lenéző, kirabolt és már csak csupasz falú, tető nélküli, csobothegy-i örmény kápolna a régivel azonos formájú tetőszerkezetet kapott. Így sikerült megmenteni a teljes pusztulástól. Még üres, padló helyett fű zöldell benne, falairól leolvasható az összes lelkiismeretlen látogatójának névjegyzéke, berendezése természetesen nincs, de reméljük, újabb adományokból ezt is megoldhatjuk a közeljövőben.

Lázár János
Gyergyószentmiklós, 2002 január 5.

Ismételten köszönetet mondunk mindazon magánszemélyeknek, akik a 2000 évi jövedelemadójuk 1 %-át az egyesület részére szánták. Az APEH által átutalt 217.809 Ft-ot a Fővárosi Örmény Klub kulturális rendezvényei színvonala emelésére fordítottuk, egy elektromos zongora vételára részbeni fedezésével.

Felhívás!

- Kereszük a Haraga család tagjait. Kérjük, hogy jelentkezzenek Szerkesztőségünknel.
- Az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület az év végére szeretné megjelentetni a *Gudenus János József: Örmény eredetű magyar nemesi családok genealógiája* pótkötetét. Kérjük az érintett családoktól a kiegészítések javítások mielőbbi megküldését.
- Az EÖGYKE tervezi idén megjelentetni a nem nemesi örmény eredetű családok genealógiáját is az Erdélyi Örmény Múzeum sorozat részeként. Kérjük tehát a családok jelentkezését akár a Szerkesztőség, akár Gudenus János József genealógus címén (1211 Budapest Kiss János altbn. u. 61.). Kérjük az iratokat, adatokat mellékelni.

Otthonról - haza

Wertán Zsolt beszámolója a 2000. évi körutazásról, 6. rész

Zetelaka környéke faleldolgozó vidék. Az itteni dolgos lakosság a lelkieket sem hanyagolta el, hiszen 30 zetelaki lett ferences szerzetes. Leghíresebb közülük Páter Boross Fortunát, aki a Ferences Rend történetét is megírta. A gyergyószentmiklósi úton elérjük **Zeteváralja** (Sub Cetate) települést. Fö-löttünk ered a Nagyküküllő. A Zeteváralja-i víztározó a tavaszi hóolvadás vizét gyűjti. A vidék legrég-gebbi és leghíresebb fatelepe, a „Zsigmond” itt működik. Helyi mondás: „porból lettünk, de fából élünk” (Bethlen Gábor idejében a Gyulafehérvári Fejedelmi Palota tetőzsindelyét a zetelakiak készítették el).

Jobbra letérünk az Ivó felé vezető utacskára. A Hargita az úti célunk. A Keleti Kárpátok 300 km hosszú láncához tartozik a Hargita is, 90 km hosszú, andezitből áll. A gleccserek csak a csúcsokat szabdalták fel, alakították ki a szép cirkuszvölgyeket. Az átjárókon alakultak ki a fontos utak. A völgyekben élnek a székelyek. A Szervátiusz művészpáros Tamási Áron síremlékét hargitai andezittömbből faragta.

Ivó (Izvoáre), a hasonló nevű patak völgyében fekszik, Zetelakához tartozik. Európában Románia a medveállomány tekintetében a 2. helyen áll. Erre is vadászatott a nagy Népvézér, kinek viselt dolgairól, vadászatairól Bálint Tibor „A Babel toronyháza” c. könyvében ír. A szépséges erdei út jellegzetes növényei: teleki virág, farkasölő sisakvirág, aca-lapu, rózsaszín vészvirág, természetes páfrányok. Ahogy magasabbra érünk, egyre kevesebb a lombos fa és cserje, uralkodóvá válnak az óriási lucfejedelmek. A kőkényszemű cserkészkisasszony, *Betegh Tünde* megkérdi tőlem: „Tündérbácsi most mit ír? Amit a tén-hén kolompol?”

Felérve lekászálódunk és gyalogösvényen haladunk törpeboróka teljesen lelapult bokrai között. A mélyedésekben zergeboglár és mocsári gólyahír. Könnyedén jutunk az enyhe hajlású tetőre, az 1801 méter magas Madarasi Hargitára, amely tömbszerűen megmaradt. A geológiai erők nem szabdalták szét, mint a többi csúcsot.

Szép kilátás körbe. Délkelet-délre a Mohos. A Szt. Anna tó alatt elrobbant a kráter, nem maradt meg a víztükör. Északra a Nagyhagymás, csúcsán az Egyeskö. A Juhos patak völgyén lehet lejutni a Békás